

שְׁבוּעוֹת פֶּרֶק א' טבלת סיכום	רבי יהודה	רבי שמעון	ר"ש בן יהודה בשם ר"ש	רבי מאיר
שְׁעִיר פְּנִימִי שֶׁל יוֹם הַכִּיפּוּרִים (גמ' דף ז'-ח: יב)	יש ידיעה בתחילה ולא בסוף. בשעיר הפנימי "וְכֹפֶר עַל־הַקֹּדֶשׁ מִטְּמֵאֹת" - ולא כל טומאות. על טומאה שחילק הכתוב מכלל כל טומאות, והיא טומאת מקדש וקדשיו, ומאי חילק - דמייטי בעול־היורד. ומנן שתולה על שיש בה ידיעה בתחילה ואין בסוף? "וּמִפְּשָׁעֵיהֶם" - חטאים דומיא דפשעים, שאינם בני קרבן, "לְכָל־חַטֹּאתֵהֶם" - חייבי חטאות במשמע - העתיד לבוא לידי חטאת, לכשייוודע לו בסוף (ובתחילה היתה ידיעה). זדון טומאת מקדש וקדשיו. "וְכֹפֶר עַל־הַקֹּדֶשׁ מִטְּמֵאֹת בְּגִי יִשְׂרָאֵל וּמִפְּשָׁעֵיהֶם", פשעים אלו המרדים. [ובדבר 'כפרה אחת ולא שתי כפרות' עיין תוס' יב: ד"ה ועל זדון].	יש ידיעה בתחילה ולא בסוף. ממקומו הוא מוכרע: "וְכֹפֶר עַל־הַקֹּדֶשׁ מִטְּמֵאֹת" - מטומאות של קודש. "וּמִפְּשָׁעֵיהֶם" - חטאים דומיא דפשעים, שאינם בני קרבן, "לְכָל־חַטֹּאתֵהֶם" - חייבי חטאות במשמע - העתיד לבוא לידי חטאת, לכשייוודע לו. זדון טומאת מקדש וקדשיו. כנ"ל (ר' יהודה): "וְכֹפֶר עַל־הַקֹּדֶשׁ מִטְּמֵאֹת בְּגִי יִשְׂרָאֵל וּמִפְּשָׁעֵיהֶם", פשעים אלו המרדים.	יש ידיעה בתחילה ולא בסוף. זדון טומאת מקדש וקדשיו. זדון טומאת מקדש וקדשיו.	יש ידיעה בתחילה ולא בסוף. זדון טומאת מקדש וקדשיו.
שְׁעִיר מוֹסֵף (חִיצוֹן) שֶׁל יוֹה"כ (דף ב: ח-ט. י:)	אין ידיעה בתחילה ויש בסוף. הוקש חיצון לפנימי - "מִלֵּבֶד חַטֹּאת הַכֹּפָרִים (=הפנימי)" - על מה שזה מכפר זה מכפר: מה הפנימי אין מכפר אלא על שיש בה ידיעה (בתחילה), אף החיצון אין מכפר אלא על שיש בה ידיעה (בסוף). [בשעיר פנימי "וְכֹפֶר אֲהָרֹן עַל־קִרְנָתָיו אֶחָת בִּשְׁנָה" - כפרה אחת הוא מכפר, ואינו מכפר על של חיצון. "מִדָּם חַטֹּאת הַכֹּפָרִים אֶחָת בִּשְׁנָה יִכָּפֵר" - כפרה זו, דפנימי, לא תהא אלא אחת בשנה].	אין ידיעה בתחילה ויש בסוף. כנ"ל (ר' יהודה).	אין ידיעה בתחילה ויש בסוף. + אין ידיעה לא בתחילה ולא בסוף. + טהור שאכל את הטמא. הוקשו שעירי המועדים. בפנימי דיוה"כ "וְכֹפֶר אֲהָרֹן עַל־קִרְנָתָיו אֶחָת בִּשְׁנָה": קרנותיו דמזבח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואין מכפר שתי כפרות, הא דחיצון - אפילו שתי כפרות.	אין ידיעה בתחילה ויש בסוף. + אין ידיעה לא בתחילה ולא בסוף. + טהור שאכל את הטמא. הוקשו דרגלים לר"ח, ומכפר נמי אדר"ח, "אֶתָּה" דר"ח (ואין אחר נושא עוון) - לא משמע ליה. [אך לא יכפר על חיצון דיוה"כ (אין ידיעה לא בתחילה ולא בסוף) - "אֶחָת בִּשְׁנָה יִכָּפֵר עָלָיו": כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה].
שְׁעִירֵי מוֹסֵף שֶׁל הַרְגָּלִים (דף ב: ט. י:)	אין ידיעה לא בתחילה ולא בסוף. נאמר בפסח "וְשֹׁעִיר חַטֹּאת", וי"ו מוסיף על עניין ראשון - ראש חודש הסמוך לו מלפניו: מה זה (ר"ח) מכפר על שאין בה ידיעה לא בתחילה ולא בסוף, אף שעיר של פסח מכפר על שאין בה ידיעה כלל. וסמך אהיקשא דרבי יונה "אֵלֶּה תַּעֲשֶׂה לָּהּ בְּמוֹעֲדֵיהֶם" (ר"ת בתוס' ט: ד"ה כדאמר ח"ה הכא. עוד כתבו, שילמד סתום מן המפורש - שאר־רגלים מפסח).	אין ידיעה לא בתחילה ולא בסוף. בפסח "וְשֹׁעִיר חַטֹּאת" - וי"ו מוסיף על עניין ראשון - הוקשו דרגלים לדר"ח, כנ"ל בדרבי יהודה, אך ללמד רק דבמילתא דקודש מכפרי. [וכי תימא ניכפרו אדר"ח - הא אמרינן "אֶתָּה": אותה נושא עוון, ואין אחר נושא עוון. וניכפרו אדיו"כ - אמר קרא "אֶחָת בִּשְׁנָה" בפנימי, וכן חיצון שהוקש לפנימי].	אין ידיעה לא בתחילה ולא בסוף. + טהור שאכל את הטמא. הוקשו רגלים לר"ח, ומכפר נמי אדר"ח, "אֶתָּה" דר"ח (ואין אחר נושא עוון) - לא משמע ליה. [אך לא יכפר על חיצון דיוה"כ (אין ידיעה לא בתחילה ולא בסוף) - "אֶחָת בִּשְׁנָה יִכָּפֵר עָלָיו": כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה].	אין ידיעה לא בתחילה ולא בסוף. + טהור שאכל את הטמא. הוקשו דרגלים לר"ח, ומכפר נמי אדר"ח, "אֶתָּה" דר"ח (ואין אחר נושא עוון) - לא משמע ליה. [אך לא יכפר על חיצון דיוה"כ (אין ידיעה לא בתחילה ולא בסוף) - "אֶחָת בִּשְׁנָה יִכָּפֵר עָלָיו": כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה].
שְׁעִיר מוֹסֵף רֹאשׁ חוֹדֶשׁ (דף ב: ט. י:)	אין ידיעה לא בתחילה ולא בסוף. "וְשֹׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְחַטֹּאת לָהּ" - חטא שאין מכיר בו אלא ה', שאין ידיעה כלל. הואיל וחיצון דיוה"כ בא בזמן קבוע ודר"ח בא בזמן קבוע: מה חיצון דיוה"כ אינו מכפר אלא על טומאת מקדש וקדשיו (דכתיב ביה "אֶחָת בִּשְׁנָה"), אף דר"ח אינו מכפר אלא על טומון"ק.	טהור שאכל את הטמא. בדר"ח "וְאֶתָּה נָתַן לָכֶם לְשֵׁאת אֶת־עוֹן הָעֵדָה", וילין מציץ - דכתיב "וְנָשָׂא אֲהָרֹן אֶת־עוֹן הַקֹּדֶשִׁים": מה להלן טומאת בשר, אף כאן טומאת בשר. והכא "עוֹן הָעֵדָה" כתיב - אלמא מכפר על אנשים הוא. [עוון] - עוון אחד הוא נושא. (בר"ח) "אֶתָּה" נושא עוון ואין אחר נושא עוון. רב אשי: בר"ח "עוֹן הָעֵדָה" ולא הקדשים, ובציץ "עוֹן הַקֹּדֶשִׁים" ולא העדה].	טהור שאכל את הטמא. כנ"ל (ר' שמעון). "עוֹן" - עוון אחד נושא, ולא יכפר אדרגלים ואדיוה"כ.	טהור שאכל את הטמא. כנ"ל (ר' שמעון). המועדים זה לזה, לערב כפרותיהם. מלבד פנימי דיוה"כ, ש"אֶחָת בִּשְׁנָה... אֶחָת בִּשְׁנָה".
וידוי שְׁעִיר המשתלח (דף ב: יב: יד.)	שאר עֲבֻרוֹת (עֶשֶׂה, לֹא, כרת, מיתת־ב"ד, זדון, וסֶפֶק שנודע או שלא). סתם ספרא ר' יהודה - רב יוסף: כרבנן , שרק עם תשובה ("אָדָּךְ"); אביי: חלקו תנאים; רבא: כרבנן , ש"יום הכּפָּרִים הוא" אפי' ללא תשובה (מלבד כּוֹפֵר, מְזוּלָז־בד"ת ושלא־נימול), ומודה רבי בְּכָרֶת של איסור־יִיחִיָּה"כ ("אָדָּךְ"). גם על הכהנים. הושוו "וְעַל הַכֹּהֲנִים וְעַל־כָּל־עַם הַקָּהָל יִכָּפֵר".	שאר עֲבֻרוֹת - ישראל ולא הכהנים. המשתלח הוקש לשעיר "אֲשֶׁר לָעָם" שאינו מכפר על הכהנים.	שאר עֲבֻרוֹת - ישראל ולא הכהנים. המשתלח הוקש לשעיר "אֲשֶׁר לָעָם" שאינו מכפר על הכהנים.	שאר עֲבֻרוֹת - ישראל ולא הכהנים. המשתלח הוקש לשעיר "אֲשֶׁר לָעָם" שאינו מכפר על הכהנים.
פר אהרן (ביוה"כ)	טומאת מקדש וקדשיו - של הכהנים. "וְכֹפֶר אֶת־מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשׁ... וְעַל הַכֹּהֲנִים...יִכָּפֵר" הושוו (שיש להם כפרה בשאר עֲבֻרוֹת), ולכן גם בזו, כפרתם בפר־אהרן ש'הותר מכללו' אצל ביתו וגם הם "בִּיתוֹ" ("בֵּית אֲהָרֹן בָּרְכוּ אֶת־ה'"): וידוי ראשון - לכ"ג עצמו, שיהיה זכאי ויכפר בוידוי־שני ובדם על הכהנים (כנגד 2 השעירים שעל ישראל).	טומאת מקדש וקדשיו של הכהנים. בדם הפר וּבְדוּדָיו (כנגד השעירים הפנימי והחיצון, שעל ישראל). + שאר עֲבֻרוֹת של הכהנים. בוידוי הנוסף על הפר (כנגד שעיר המשתלח, שעל ישראל).	טומאת מקדש וקדשיו של הכהנים. כנ"ל	טומאת מקדש וקדשיו של הכהנים. כנ"ל

קרבן עוֹלָה ויורד

על טומאת (אֲשֶׁר תִּגַּע בְּכָל־דָּבָר טָמֵא) מקדש (גז"ש 'טִמְאָתוֹ' מפרה אדומה) **וקדשיו** (גז"ש 'בְּהֶמָּה טָמֵאָה' מטמא שאכל שלמים) - **שהיתה ידיעה בתחילה (רבי ישמעאל חולק) והעלמה בינתיים וידיעה בסוף.**

ר"ע: "וְנִעְלָם" ו"נִעְלָם" שתי פעמים - שדווקא העלם־טומאה ולא העלם מקדש וקודש; ואחד להטיל "וְהָאָדָּמָה" בין שני "וְנִעְלָם", לדרוש שאחרי ידיעה־תחילה נעלם. ידיעה בסוף - פשוט, דאי לא ידע שחטא - אמאי לית קרבן? (ד. ורש"י). **רבי:** "וְנִעְלָם" סימן שִׁדָּע - ידיעת בית רבו; "וְהָאָדָּמָה" בסוף. נכפל "וְנִעְלָם" - אחד להעלם טומאה, ואחד להעלם קודש/מקדש (ה).